

Een mooi beeld aan de 'Singel'

Foto Martin Dekker.

“Even een Singeltje pikken!” Bij veel van de lezers een begrip. Velen zullen zich nog wel herinneren dat de Adriaan Volkeringel vroeger, tot 1952, Merweringel heette. We mogen gerust stellen: één van de mooiste plekjes in Sliedrecht. Kennelijk verziekt, volgens Huib, een groot aantal hondenbezitters de boel door de uitwerpselen van hun viervoeters achter te laten. Ik zie in gedachten bij de naamgever van de straat een frons op het voorhoofd. (B. L.)

Stront aan de knikker

Aan dut verhaoltjie zit een luchie! 'k Was aailijk aallang van plan om d'r niks meer over te schrijve, mor nou de leste weke, lôôp 't toch echt weer de spoigaeter uit. Bekant iederen dag, in ieder gevaal op z'n minst drie kere per week, dan legge d'r bij ons in de straet op de stoep grôôte hobbers stront. Netuulijk is 't gêên menselijke ontlasting, mor van 'n hond. Voor wat 't keliber en d'n diameter van de drolle aangaot, mot dien hond flink uit de kluite gewasse weze. Afschuwelijk zôdiets smerigs, schendaolig gewoonweg, en dan te bedenke dat de kaainder al zô waainig speelruimte hebbe in de buurt. Ze motte wel op de stoep speule, op de middeweg is 't ommers veuls te gevaerlijk met aal die oto's in de straet. 't Baosie van dien hond het werschijnlijk de slechte gewoonte om d'n bêest nie op tijd uit te laete.

Meschie dat ie daerdeur lôôpend vanuit d'n huis naer de Singel al 't êên en aor verliest. As ie 't spoor vollegt dan kà je zien dà dien hond zô'n bietjie om de vier à vijf stappe van z'n baos een flinke keutel lae vaalle.

Mijn is 't nò nie percies doijelijk geworre of 't spoor nou naer de Singel toe of juist d'r vanaf lôôpt. 't Zou net zô makkelijk kanne weze dat dà bêêst te waainig tijd gehad het om z'n behoefte op z'n gemaksie langs de revier te doen. 't Kan weze dat 'r 'n boichie aan de lucht is gekomme of dat 't is gaon sturreme. Ja, en dan kà je verwachte dat ie 't op de trugweg naer huis asnog verliest. Trouwes over de Singel gesproke! As ie mijn nie op m'n woord wil glôôve, dan mot jie daer voor de naorighaaid, of aerdighaaid, eefies in de graskante kijke. Nie nermaol hoeveul hôôpies ovve daer, dikkels platgetrapt, zijn blijve legge. Die zijn dus aallemael niet eefies deur baos of baozin in 'n zaksie opgepakt en weggegooid in de vullisbakke die daer toch echt genogt staon. Zouwe die loi nou echt nie in de gaote hebbe waffere viezerikke dat heullie zijn?

't Kan weer wà worre azze me temee, laete me hope, zeumerse tempereture magge gaon beleve. Dan zal de stank nie te banke weze op aal die mooie banksies die zô lekker in de schaodu onder de hôôge plataone staon. Je mot 'r tò nie aan denke as ie, net as êên và m'n buurmanne, 's oches ì j'n oto d'r achter komt dà je voor 't instappe heerlijk in zô'n hobber hè staon knêêje. En mor denke waer komp tie stank vendaen, tòdà je 't maarekt azze je voete van de pedaole glije.

Huib Kraaijeveld